

Kendimi
Unutup
Sana
Ağladım

Sen gıleli çok 303

değişti buralarda...

ROMAN



AHMED
GÜN BAY
YILDIZ

7. BASKI

KENDİMİ UNUTUP SANA AĞLADIM

Ahmed Günbay Yıldız

Türk Roman

TİMAŞ YAYINLARI | 2499
Edebiyat Kitaplığı - Roman | 118

YAYIN YÖNETMENİ
İhsan Sönmez

REDAKSİYON
Safiyenur Şumlu

KAPAK FOTOĞRAFI
Susan Fox / Trevillion Images

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ

1. BASKI

Mart 2011, İstanbul

9. BASKI

Mart 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-114-422-1






TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyaingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

*Neden sonra farkına varıyorsun,
Etrafındaki korkunç ıssızlığın.
Yar olsun, dost olsun, ne arıyorsun?
Adresi belli mi vefasızlığın?*

Cahit Sıtkı Tarancı

Şair, böyle yorumluyor vefasızlığı... Şüphenin gölgesi düşmüşse yüreğe, vefasızlık vurmuşsa insanı ve dostluğa adanmışsa duygular, kim kendisine, “Görmezden gel, bir defa daha hatırla hoşgörünün varlığını!” diyebilir ki?

Deniz, şehir ve gökyüzü sonbahar mahmurluğuna tutsak bugün... Yeryüzü ve üzerindikiler, her şey buruk ve içli bir hüznün kucağında. Hafif bir esinti tebelleş olmuş yaprağını döken ağaçlara, manzara içler acısı. Kış günlerinin ayak seslerini fısıldıyor zaman. Yine de üşütmeyen, insanı tedirgin etmeyen bir hava hâkim atmosfere. Mevsim sonbahar olsa da ne gam, bir mevsimin hâkimiyeti diğerlerini asla unutturmaz bu şehirde. Dört mevsimi sinesinde barındıran, dost yürekli, efsane yüzlü bir şehirdir İzmir. Kim ne derse desin; denizi dost, toprağı dost, havası, suyu dost, mevsimleri dosttur İzmir'in. Sıla yüzlüdür bakıp da gözlerini üzerinden alamadığın her manzara. İzmir güzel, güzel olmasına da

bu efsunlu, eşsiz güzelliğin ortasında duyarsızca yaşayan insanlar... Dünyanın her diyarında olduğu gibi burada da ahengi bozan, insan... Acının, kederin ve azabın hoyratlığı sinmekte en şirin dekorların üzerine.

“İnsan kendini bulsaydı, bilseydi kendini insan, yeryüzü gibi kendi doğasında yaşamayı başarabilseydi, bütün ihtişamıyla sevgiler diyarı olurdu dünya. Aslında yeryüzünün ziyneti fotoğraflara yansıyan hayat tarzlarının incelikleridir. Hislerinin sessiz ikazlarına kulak verebilse insan, güzellikler yarışır yeryüzünde.”

İşte böyle seslendi bir konuşmasında gençlerin Tonton Amca lakabını taktıkları Dr. Süleyman Yalçın. Gençler, onun söylediklerini yaşamaları bile, onu dinlemekten, sohbetlerinde bulunmaktan haz duyarlardı. Dinleyenlerin hafızasında iz bırakırdı onun konuşmaları.

Dildar, İzmir'in fotoğrafına hüznü değen şu sonbahar gününde, yanından ayrılmak istemediğı arkadaşı Sinem'le birlikteydi. Günlerden pazardı. Dolaşmak için çıkmışlardı. Şöhretli bir simanın toplum içinde fark edildiğı anların sıkıntısını yaşırdı Dildar, kalabalıkların arasına karıştığında. Güzelliğı, özgürce yaşama hakkının önüne aşılmaz engeller çıkarıyordu beklenmedik anlarda.

Canı dolaşmak istemişti arkadaşıyla. İki kız arkadaş birlikte yürümeye başlamıştı yaşadıkları semtin kaldırımlarında. Oturdukları sokağı, oldukça yakın bir mesafedeydi gittikleri alışveriş merkezi. Yürürken ısrarla kendilerine bakan delikanlıların davranışlarından yine rahatsızlardı. Onları, gölgeleri gibi takip eden gençten haberdardı ikisi de.

Aynı sokağın sakinleriydi. İki kız arkadaş, üzerlerinde bekletilen ısrarlı bakışları ve sevimsiz buldukları sözlü tacizleri muhatap almadan yürüyüşlerini sürdürürken, hiç beklemedikleri bir hadise gerçekleşiyordu kaldırımın kıyısında.

Kutup!..

O da yanından ayırmadığı arkadaşı Hasan'la birlikte şahit oluyordu kızların muhatap oldukları sözlü tacizlere. Ortalık, bir anda karışmıştı. Kutup, tacizci delikanlıları yaptıklarına pişman etmişti.

İnsanlar bir anlık seyir için alevlendirmişti bakışlarını. Kısa sürmüştü kavgaya. Delikanlılar kaçmakta bulmuşlardı kurtuluşu. Zafer kazanan kumandan edasında nefeslenmişti Kutup. Hasan, kavgaya bulaşma fırsatı bulamadan sonlanmıştı her şey.

Dildar ve Sinem'in çocukluk arkadaşlarıydı Kutup. Semtin diğer delikanlıları gibi bugün o da gezintideydi Hasan'la birlikte.

Hasan biraz gerilerde kalmıştı, arkadaşı, kaçan delikanlıların ardından bakıp adımlarını hızlandırdığında. İki kız arkadaş şaşkındı. Kutup'un arkadaşından ayrılıp kararlı adımlarla kendilerine doğru yaklaştığını görünce usulca yürümeye başlamışlardı.

Sinem kısık bir sesle fısıldamıştı arkadaşına:

“Dildar, Kutup bize yaklaşıyor... En azından ona teşekkür bir etmeyecek misin?”

Dildar, başını sağ omzunun hizasından hafifçe arkaya çevirip kaçamak bir bakış uzatmış ve yeniden önüne çevirmişti gözlerini. Aynı perdeden bir sesle cevaplıyordu arkadaşını:

“Gerekmez!..”

Kutup az sonra katılmıştı onlara ve kendisinden haberdar değilmiş gibi yürüyen çocukluk arkadaşına sesleniyordu:

“Dildar, şayet bir sakıncası yoksa ben de size katılabilir miyim?”

Çehresinde bir hoşnutsuzluk ifadesine sebep olmuştu Kutup’un sesi. Sözüünü boğazına tıkıyordu bir anlamda... Kaçamak bir bakış uzattı önce Kutup’a. Fazla kırıcı olmakla birlikte dokunaklı bir azarın esintisi vardı sesinin tonunda:

“Mahsuru var elbette, çocukluk arkadaşım.”

Dildar’ın tepkisine aldırış etmeyişi, çocukluk yıllarından kalma alışkanlıkların esintisiydi.

“Seni anlamakta güçlük çekiyorum inan. Biz, hem komşuyuz hem de çocukluk arkadaşınız seninle.”

Kutup’un yüzüne bile bakmıyordu yürürken:

“Artık büyüdük. İkimiz de o günlerin duygularını taşımıyoruz.”

Alaylı bir havası vardı bakışlarının, umursamaz adımlarla yanlarında yürümeye devam ederken, “Davranışlarımın çocukluk günlerindeki masumiyet kadar temiz ve art niyetsiz olduğunu bil yeter,” dedi.

Dildar, gözlerini çevirmemişti Kutup’a. Sinem hayret dolu bakışlarla süzüyordu ikisini ve söze karışmadan merakla yineliyordu Dildar’a uydurmaya çalıştığı adımlarını. Yüzünde alaylı bir ifade vardı, takip ettiği istikamette utangaç ve gergin adımlarla ilerlerken.

“Çocukluk masumiyeti dediğin günleri de hatırlıyorum. Onlar sadece çocukluk anıları olarak kaldı hafızamızın bir köşesinde.”

“Senin peşinde art niyetli insanlar var Dildar. Birlikte büyüdük. Kan bağı gibi bir duygu bu, anlatamıyorum.”

Dildar uzatmak istemiyordu, sıkılmış ve öfkelenmişti Kutup’un duyarsız davranışından dolayı.

“Kutup lütfen, rahat bırakır mısın bizi?”

Hasan onları seyrediyordu kısa bir mesafe uzaktan, Sinem de endişeli bir takipteydi kaçamak bakışlarıyla iki eski arkadaşı. Kutup, Dildar’ı daha da kızdıran bir söz ediyordu. Reddedilmek, gururunu incitmişti bir anlamda:

“Bırakmam.”

“Nedenmiş o?”

“Niyetim ciddi.”

“Bak, yine oynuyorsun, yakışık almaz yol üstünde bu manzaralar. Lütfen rahat bırakır mısın bizi?”

“Niyetim ciddi dedim sana.”

“Ciddi niyetlerin yeri sokaklar olmamalı Kutup. Beni daha fazla kızdırmadan uzaklaş buradan.”

“Dildar, ayıp oluyor ama. Bak arkadaşlarımız duydu. Utandırıyorsun beni onların yanında. Önce senin fikrini öğrenelim, sonra da...”

Dildar alaylı bir bakışla Kutup’u süzüp çekmişti gözlerini üzerinden:

“Şaşırttın beni doğrusu. Sahi sende utanma duygusu var mı?”

“Dildar, bu bir rastlantı değil, çok ciddi bir teklifte bulunmak için yanındayım şu an. Hem söyler misin bana, utanacak bir iş mi yapıyorum?”

Değişmemiştir Dildar'ın davranışları. Kısık bir öfkeyle noktalamak taraftarıydı beraberlikleri:

“Kutup lütfen, yeri ve zamanı değil bunların. Görenler başka bir anlam yüklemeye çalışırlar birlikte yürüyüşümüze. Bir iyilik edip de uzaklaşsan diyorum yanımızdan.”

Kutup'un daha fazla aşağılanmaya tahammülü yoktu:

“Tamam!” diyebilmişti sadece ve kaldırımların üzerine çakılmış gibi kalmıştı bulunduğu zeminde.

Birlikte Yürümek

O, yaşadığı muhitin en farklı simalarından biriydi. Güzel, onurlu ve zor bir kızdı, delikanlıların anlatısına kulak verildiğinde. Buldukları semtte herkes tanırdu onu. Suya doyumsluk sanatını işleyen efsane çağlayanların, ışığın işvelerine bile hükmeden bestesini andıran hicaplı bakışlarında, efsunlu bir zarafet barındırırdu.

Delikanlıların, “Aşk bu kızın kendisi,” dedirten güzelliğine rağmen tenezzülsüz, minnetsiz, üzerinde kilitlenmişçesine bekleyen anlamlı bakışlarla hiç mi hiç ilgilenmeyen bir duruşu vardı hayatta.

İçine kapalı, tedirgin, ürpertili duygularla yürürdü kaldırımlarda. O, hiç fazla zaman eskitmeyi sevmezdi gittiği yerlerde. Bilirdi ki ne hayat, ne de anlayışlar art niyetliydi. Farkında olmadan dikkatleri üzerine çekışı bile ürpertirdi yüreğini.

Kendisine saygılı bir kızdı her şeyden önce, ölçüleri vardı hayata duruş biçiminin. Duyarsızlığının ya da yanılğalarının yol açtığı herhangi bir davranışından dolayı keyfi kaçır, hüznün dokunurdu haleleşen bakışlarına.

Mecbur kalmadıkça yalnız çıkmazdı sokağa, kalben anlaştığına inandığı, ahlaki anlayış ve huylarının benzeştığı kız

arkadaşlarıyla birlikte çıkardı daha çok. Sinem, kendisine en çok uyum sağlayan arkadaşıydı. Özel bir üniversitede, aynı bölümde okuyorlardı.

Annesi, daha çocukluk yıllarındayken şöyle demişti Dildar'a:

“Sen benim canımdan kopan bir parçasın. Öyle onurlu ve temiz bir hayat yaşa ki sütüm ve verdiğim emekler sana helal olsun... Bir kızın ömür boyu unutmaması gereken en önemli çizgi, iffet gülünü soldurmadan yaşamasıdır. Genç bir kızın yahut iffetli bir kadının en kutsal hazinesi, çehresinde açan ve ömür boyu solmayan hicap çiçekleridir.

Hiç kimsenin gönül eğlencesi ve zevklerinin oyuncacı olmamak için yaşamalısın. Bütün hazlarını ve arzularını, her genç kızın hayallerini süsleyen o kutsal beraberlik için saklı tutmayı başararak yaşamalısın. Bir genç kızın çeyizine kazandırabileceği en mükemmel hazine, hiçbir zaman değer biçilemez olan iffet ve namus anlayışıdır.

Öyle yaşamalısın ki iffet gülünde uçuk renkler yer almasın. Unutma, o değerleri taşıyanlar kadar, kanatlarının altından onu uçurlayan ebeveyn de sorumludur. Bekleyenin aradığı duruluk ve lekesizlik seni hayatına almak isteyende de olmadıkça, beynindeki baharda çiçekler coşkuyla açamazlar. Seçici olmalısın bunun için.

Belki inanmayacaksın, ama gözlerin söyler bana yaşadıklarını. Onlar benim bedenimden kopan aynalar. Yabandan biri, maksatlı bakışlarıyla gözlerinde iz bırakmayı başarsa, inan onlar benden hiçbir şey saklamaksızın anlatır.”

Dildar bu anlayışla büyütülmüştü. Tepkisini çekmeyen, ruhunu okşayan bir üslupla anlatırdı annesi kızına yaşanması gerekenleri. Dildar, birlikte yaşadığı annesinin anlattıklarını hiçbir zaman kulakarkası etmezdi. Genç kızlık

çağlarına girdiğinde daha da iyi yorumlamaya başlamıştı annesini. Her şeye rağmen, hayat karelerinde mutlu bir aile fotoğrafı vardı onların.

Dildar, üniversite son sınıf öğrencisiydi. Babasının işlerinin iyi gitmediği söylentileri kulağına fısıldandığında çok üzülmişti. Yanından hiç ayırmadığı arkadaşıyla boş vakitlerini babasının iş yerinde geçirmeye çalışırdı.

Sinem, sadık bir kızdı, Dildar'ın tek sırdaşıydı. O da olmasa, sıkıntılarını içine ata ata hastalanabilirdi. Muhitteki delikanlılar söz birliği etmişçesine onun peşindeydi. Atılan laflar, ufkuna çevrilip ısrarla üzerinde bekletilen anlam dolu bakışlar onu haddinden fazla rahatsız ediyordu.

Yaşadıkları semt, seçkin iş adamlarının ve hali vakti yerinde olan ailelerin tercih ettikleri bir muhitti. Muhteşem bahçelerin, görkemli villaların, son model arabaların, en pahalı motosikletlerin ve spor arabaların bulunduğu ayrıcalıklı bir semtti.

Ne kadar da değişmişti dünya... Annesinden dinlediği eski kuşakların hayat anlayışıyla, şimdiki kuşakların anlayışı arasında fazla bir irtibat kalmamıştı. Eski günlerin ahlak ve hayat gidişatı, bugünkü anlayış biçiminde ne kadar da yadırgı duruyordu. Giyim, kuşam, hatta kadınların takılarının yerleri bile değiştirilmişti. Annesinin anlattığı hayat biçimleriyle bugünkü anlayış arasında uçurumlar ve tezatlar vardı.

Dildar odasının yalnızlığında düşüncelerini derinleştirmiş, hayatın dünüyle bugününü yorumluyordu. Çocukluk yılları, içinde bulunduğu genç kızlık esintilerinin duyguları, etrafında şekillenen arkadaşlık anlayışlarının ürperti veren

boyutları meşgul ediyordu bugünlerde düşüncesini. Bir bakıma yaşamaktan bile korktuğu anlar oluyordu. Sokaklar tekin yerler değildi artık. Kapkaçların, tacizlerin, kavgaların yaşandığı mekânlar haline gelmişti her yer.

Dildar, nesli azalmış bir anlayışın temsilcisi gibi yaşıyordu akranlarının arasında. O, kiralık bir mantıkla yaşamaktan hoşlanmayan kişiliğini taşıyordu gittiği yere. Yaşadıkları semtin en farklı simasının sözleri yankılanıyordu kulaklarında. “İdeali olmayan insanın hiçbir şeyi kalmamıştır hayatta.”

Adını Tonton Amca koymuşlardı onun. Aslında ünlü bir doktordu ve meslek yeminine asla leke düşürmemiştii ömrünce. Yalnız ve efsane bir adamdı Tonton Amca. Herkes farklı şeyler anlatırdı onun hakkında. Gençlik yıllarında kendi mesleğinden bir kıza gönül vermiş, nişanlanmıştı. Düğün öncesi, nikâh törenine gelmemiştii nişanlısı ve yarım kalmıştı her şey. O hazin günün ardından, ne çalışmakta olduğu hastaneye ne de o şehre sığdırabilmişti yüreğini. Görev yerinde değişiklik istemiş ve uzaklaşmıştı bulunduğu şehirden. İşte o hüznü dolu günlerden bu zamana kadar, şu an yaşadığı şehirde eskimişti Tonton Amca. Kimsesi yoktu. Doktorluktan emekliye ayrılmıştı. Eşine dostuna ve gençlere yardımcı olmak maksadıyla evini herkese açık tutan bir gönül adamıydı o. Hastalarını muayene eder, haftanın belli günlerinde gençlerin sorunlarını dinlemek için onlara zaman ayırırdı.

Bazı zamanlar, hasta akınına uğrardı evi, bazı zamanlar da konferans salonunu andırırdı sohbet için toplanan gençlerle. Kuşburnu çayı ve kuru üzüm ikram ederdi onlara. Doktorun değışmez tavsiyelerindendi ikisi de. Bazen hastalarına ilaç dışında kuşburnu ve kuru üzüm önerir, bunların ikisini de vazgeçilmezler listelerine almalarını isterdi.

Onu tanıyanlar, sohbetinin tiryakisi olurdu kısa zamanda. Tatlı dilli, güler yüzlü bir adamdı Tonton Amca. Aynı zamanda tanınmış bir doktordu. Kimi, evliya yakıştırmasını uygun bulurdu ona, kimi de muhteşem bir insan sıfatını. Duyduklarına fazla iltifat etmeyen, övülmekten hiç hazretmeyen bir gönlü vardı aslında onun. Kitaplar yazmıştı cilt cilt, hem yazarak hem de konuşarak hizmet etmeyi seçmişti insanlık için.

Yaşlanmıştı. Sekseninde olduğunu söylüyordu yaşını soranlara. Utangaç, muhatabının gözlerine dikkatli bakmakta bile sıkıntıya giren bir yüreği vardı onun. Çoğu kişinin hafızasında iz bırakmıştı. Yaşantısı, mantığı ve daha çok anlayış inceliğinin yansımaları çekerdi insanların dikkatini.

Dildar, odasına çekilmişti. Onu düşünüyordu bugün. Tonton Amca'nın, hafızasında iz bırakan bir sözü düşmüştü Dildar'ın aklına. Kendisine sorulan bir sorunun cevabıydı bu aynı zamanda.

“Hayatı güzelleştirmek daha çok kendi elimizde diyorsunuz. Oysa öyle bir an geliyor ki hayatımızın akışı değişiyor istemediğimiz halde ve bahtımız karartılıyor irademiz dışında, buna ne diyorsunuz? Elimizde olmadan, irademiz dışında gerçekleşen hadiseler ve yanılgılarımızdır hayatımızı asıl karartan. Aslında çoğumuz, hayallerimizin ve arzularımızın kurbanı olmuyor muyuz yaşarken?”

Fısıltı Gazetesi

Fısıltılar çok hızlı yayılmıştı mahallede. Kanadı kırık bir kuş kadar çaresiz ve karamsardı Kutup. Sokağın kaldırılmaları üzerinde, onur kırıklığının en incitici anlarını yaşamıştı bugün. Sinem şahit olmuştu olaya. Numan'ın sözlüsüydü Sinem. Evlilik için gün sayan bir kız. Daha fenası, o anlarda en yakın arkadaşı Hasan da vardı yanında Kutup'un. Olaya yansıyan fotoğrafların her karesine şahit olmuştu Sinem ve Hasan.

Gece kâbus gibi çökmüştü şehrin üzerine. Odasına çekilmişti Kutup. Anlaşılan, gururunu çok incitmişti günün olayı. Peş peşe dumanlıyordu sigarasını. Odanın içi, dışarıdaki sisin, ruha boğuntu veren kâbusundan daha beter bir görünümdeydi. Dumanların arasında kalan başı efkârlıydı. Amerika yolculuğu için bütün hazırlıkları tamamı. Çok az bir zamanı kalmıştı sevdiği bu şehirden ayrılmak için. Duyguları sürekli değişim içinde olan delikanlının düşünceleri, üstesinden gelemediği kargaşaların yeri idi.

Bir yandan Amerika hazırlıkları, bir yandan evlilikle ilgili hayallerin kurguları vardı beyninde. Üç isim üzerinde yoğunlaşıyordu hülyaları. Ailesi, mahalleden üç kızın ismini söyletmişti Kutup'a, hayat arkadaşının adını koymak

için. Amerika'da mastır yapıp eve döndüğünde gönlünün vereceği karara göre evlenecek, yolculuk öncesi en azından bir söz yüzüğü takılacaktı parmağına. Bu isimlerden birini fazla düşünmeden elemiştir. Geriye Ezgi ve Dildar kalmıştı.

İkisi de güzel kızlardı aslında. Ama Dildar... O çok farklı bir kızdı. Güzelliğinden ziyade hayata duruş biçimi etkiliyordu Kutup'u. Peşinde, evlilik düşleri kuran çok delikanlı vardı ve o, hepsini hüsrana uğratmıştı. Güzelliği kadar hayata duruşundaki ciddiyeti de çekiyordu dikkatleri. Ağacın en yüksek dalında bir meyveydi Dildar ve atılan taşlar kolay kolay ulaşamıyordu ona. Doğrusu, bu anlayıştaki bir kızla hayat arkadaşı olmak, zorlukları da peşi sıra taşıyacaktı. Doktor Süleyman Yalçın'ın, yani Tonton Amca'nın sözleri düşüyordu aklına hülyaları derinlik kazandıkça.

“Bir erkek ki eşi çok güzelse, onu taşımaya yiğit gerek. Bir bayan ki yakışıklı bir erkeğe sahipse, onu yuvasına bağlamaya kadınlık gerek.”

Kendisini sorguluyordu Kutup. Neden değişmişti ki fikirleri? Tonton Amca baş başa bir sohbetlerinde sormuştu kendisine:

“Ailen yuva kurman için üç kızın adını almış senden. Öyle bir duyum ulaştı bana. Hatta baban birkaç gün önce konuşurken bu isimleri söyledi.

Erkek ve kız arkadaşlıklarının uygun olmayacağını anlatmıştım defalarca. Dikkate almamışsın konuştuklarımızı ve sokak ortasında evlilik teklifinde bulunmuşsun bir kıza.”

“Tonton Amca, galiba ben bu defa âşığım!”

“Aşk öyle anlattığın gibi anlık bir şey mi evladım? Çelişkilerin karmaşa pazarını andırıyor duygularındaki tutarsızlık gibi. Yanılmıyorsam şayet, el değmedik, toprağından

kendi ellerinle koparabileceğin bir çiçek arayışındasın yuva kurmak için. Her çiçeği dolaşacaksın, sonunda hiçbir arının konmadığı bir çiçeği seçeceksin hayat arkadaşı olarak, doğru mu?”

“Doğru...”

“İyi de evladım, madem yapraklarına leke düşmemiş, el sürülmemiş bir gonca arıyorsun, kendin için uygun bulmadığın o olumsuzlukların neden başkalarına miras olarak kalışına göz yumuyorsun? Sonuçta o kızlarla yuva kuracak olan delikanlılar da senin aradığın vasıfları evlenecekleri kızlarda aramayacaklar mı?”

“Arayacaklar!”

“O halde niçin kirletmeye çalışıyorsun başkalarının temiz hayallerini? Bunlar yanlış davranışlar değil mi sence de?..”

“Ben artık o işleri bıraktım Süleyman Amca... O adını telaffuz etmemi istemediğiniz kız, duygularıma karşılık verirse, söz yüzüğümüzü takıp öyle gitmek istiyorum Amerika'ya.”

“Gelecek için hayaller kurmak insanın doğasında var ama bence sen Amerika'ya git ve dön. Bakarsın oralarda daha isabetli karar verme fırsatını yakalarsın.

Konuşacaklarımı, kafanın bir kenarına yaz istersen. İnsanların yaşadıkları, mazi olsa bile, yaşayanın peşini kolayca bırakmayabilir. Yaşadığın her anın iyisi ya da kötüsü, her nasıl bir şeyse hiç beklemediğin bir anda ve hiç ummadığın bir yerde karşına çıkabilir. Daha fenası olumsuzlukların, senden sonraki nesle miras olarak kalabilir. Bunları göz ardı etmeden yaşamaya çalışırsan, iki âlemde de huzuru yakalayabilirsin. Bence geleceğe ait insanca bir idealin olsun.”